

Lov, men det vil ved nærmere Overveielse vise sig at være saare naturligt; der er en nærmere Sammenhæng derimellem, end man maatte ved første Dietast bliver opmærksom paa. Sammenhængen er jo den, at naar man lader den nuværende Tingenes Orden bestaa, er Folgen deraf, at naar et Pantebrev ikke afkræftes ifølge de meget strenge Bestemmelser, der findes i Afkræftelseskapitlet, vil det, dersom Konkurs udbræder mellem den Dag, da Pantebrevet er udstedt, og den Dag, da Pantebrevet i rette Tid thinglæses, beholde sin Gyldighed, uagtet det efter almindelige Retregler burde være ugyldigt ligeoverfor Trediemand, fordi det ikke er thinglæst inden Falliten. Men forandrede man af denne Grund forsaavidt Lovens Regel med Hensyn til Pantebreve i § 154, saa var det jo meget naturligt, at en tilsvarende Bestemmelse med Hensyn til Skjoder — ikke Kjøbekontrakter, som det ærede Medlem engang kom til at sige — blev optagen i § 159. Hvor naturligt det er, at disse Bestemmelser ere optagne, fremgaar og deraf, at man i den norske Konkurslov af 1863 har fundet det rigtig at optage en Bestemmelse om, at saadanne Retshandeler, hvis Gyldighed overfor Trediemand afhænger af Thinglæsning, ansees, hvad deres Gyldighed ligeoverfor Konkursboet angaa, som udstedte den Dag, de bleve thinglæste. Det er en Kjendsgjerning, mine Herrer, at de nuværende Bestemmelser i 5—3—28 og 5—7—7 i Virkeligheden ere Antifortæter, som have overlevet sig selv; de ere kun blevne staaende, fordi Lovgivningen i det Hele taaget paa dette Omraade har hvilet i saa lang Tid. Jeg kan gjerne sige, at for os, som i vor Ungdom have svedt over disse Bestemmelser, hvis rette Opfattelse og Fortaaelse jo er forbunden med de største Vanstueligheder har det noget Hørende, at der efter saa lang Tids Forløb kan være dem, som kunne betragte disse Bestemmelseres Bevarelse og Opretholdelse som et stort Gode. Denne Følelse har maatte nogen Indflydelse paa mig, naar jeg ikke prøver paa at lægge noget Tryk paa Afstemningen — jeg veed ikke, om det kan øve nogen Indflydelse paa Afstemningen — men jeg stiller, som sagt, Sagen frit hen for det ærede

Things Medlemmer og ønsker kun, at Thinget vil følge den Overbevisning, som det maatte faae igjennem Sagens Behandling. For mig er det saare klart, at de nugældende Bestemmelser ere unaturlige, og at alle de smaa Vanstueligheder og Ubekvemmeligheder, som det ærede Medlem for Sorø Amt fremhæver og tænter sig, hænge sammen med en vanemæssig Fastholden ved, hvad han har levet sig ind i. Naar blot de ærede Herrer ikke ville være saa meget tilbude i, hvad de hidtil have levet i, men ville tænke paa den nye Tilstand, der vilde fremkomme ved Antagelsen af Lovforslagets Regel, naar fremfor Alt det ærede Medlem, som har saa megen Skarpsindighed, blot vilde bruge den i mer end een Retning, vil det snart vise sig, at de nye Forhold lade sig ordne lige saa let som f. Ex. Forholdet mellem Kreditor og Debitor. Det er umuligt at antage, at vi Danske i denne Henseende skulde være anderledes organiserede end alle andre Menneker i Verden. Naar man ellers overalt kjenner Forskjellen mellem en personlig Retts Erhvervelse og en tinglig Retts Erhvervelse og knytter den tinglige Retts Erhvervelse, Retserhvervelsen, lige over for Trediemand til særegne Formers Sagttagelse, og man ellers allevegne kommer ud af det, saa er jeg overbevist om, at mine Landsmænd ikke ere saa tungnemme, at de ikke skulde kunne komme ud af det, men maa holde sig til det, de en Gang have levet sig ind i, og ikke ville forstyrres i deres Vaner. Med andre Ord, man er paa dette Punkt forunderlig stoffkonserverativ, medens man sandelig paa andre Punkter er radikal nok; det er dette, der fremkalder Forundring hos dem, der se paa Sagen med mere ublindede Øine, om jeg saa maa sige. Det vil altsaa ses, at der er en virkelig Sammenhæng imellem Forslaget om at opheve Thinglæsningens særegne tilbagevirkende Kraft med Hensyn til Pantebreve i § 154 og som Folge deraf med Hensyn til Skjoder i § 159 og saa Afkræftelsesbestemmelserne, idet det er unaturligt, at en efterfølgende Thinglæsning skal kunne gjøre et Dokument gyldigt lige overfor Trediemand, uagtet der udbræder Konkurs mellem den Dag, da Dokumentet er udstedt, og den Dag, da Dokumentet thinglæses. Dette kan ikke miskjendes, og